

Pokud jde o právní nárok na výchovné s hlediska § 144 odst. 2 č. 1 plat. zákona, dlužno odkázati na nález z 22. prosince 1934 č. 117/32 Boh. A 11.629/34, založený na usnesení odborného plenu z 29. října 1934 č. 143/32 pres. Boh. A CCCCLXXV/34, kde byly vysloveny právní zásady, že v případě, nemohl-li studující pro nemoc vykonati včas zkoušek předepsaných studijními a zkušebními řády, pomíjí nárok na výplatu dalšího výchovného podle § 24 odst. 2 bod 1 lit. b) zákona č. 104/1926 Sb., resp. stejně znějícího předpisu § 144 odst. 2 bod 1 lit. b) zákona č. 103/1926 Sb., že však takovéto zastavení výplaty výchovného nevylučuje nároku na výchovné na dobu, kdy ve studiu s řádným úspěchem bude pokračováno.

Pokud jde o nárok na výchovné s hlediska § 144 odst. 2 č. 2 plat. zákona, uplatňuje stížnost proti zamítavému výroku žal. úřadu dvě námitky: jednak, že st-1 dokázal lékařským vysvědčením, že příčinou nesložení zkoušky byla nemoc těžké povahy, která znemožňovala práci a jakýkoli výdělek, jednak, že nemoc synova nebyla rázu přechodného, nýbrž trvalá. Prvá z těchto okolností je nerozhodná, neboť cit. předpis zákonný stanoví nárok na výchovné pouze v tom případě, je-li studující dítě pro trvalou duševní nebo tělesnou chorobu k jakémukoli výdělku neschopné. Nestačí proto průkaz, že choroba byla těžké povahy a že znemožňovala práci a jakýkoli výdělek, nýbrž musí býti též prokázáno, že šlo o chorobu trvalou, jak souhlasně zde vyslovily úřady obou správních stolic. Ohledně trvalosti choroby st-lova syna odvolání ze 7. dubna 1933 neobsahovalo nijakého tvrzení a ani v lékařském vysvědčení, jímž bylo odvolání doloženo, nebylo o trvalosti choroby zmínky. Naproti tomu měl žal. úřad pro své rozhodnutí oporu v posudku okr. lékaře v Prievidzi ze 6. května 1933, v němž bylo potvrzeno, že neschopnost st-lova syna k výdělku je jen přechodná a že po odborném léčení, které ovšem vyžaduje delšího času, může nastati zase úplná schopnost k duševní i tělesné práci. Pokud tudíž stížnost nyní přichází s tvrzením, že nemoc syna st-lova je trvalá, jde tu o námitku v odvolání neuplatněnou a proto v řízení před nss ve smyslu § 5 zákona o ss nepřipustnou.

Č. 12.776.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: Úředník důchodkové kontroly má právní nárok na dietní a cestovní paušál podle § 6 zákona č. 28/1920 Sb. jen tehdy, když byl přidělen k důchodkovému kontrolnímu úřadu s povinností, aby konal důchodkovou kontrolu a podnikal služební cesty ve svém kontrolním obvodu.

(Nález z 13. února 1937 č. 10.890/37.)

Prejudikatura: Boh. A 11.060/34.

Věc: Václav D. v Březnici proti rozh. min. fin. v Praze z 20. listopadu 1933 o dietním a cestovním paušálu.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem gen. fin. ředitelství v Bratislavě z 13. října 1928 nebylo vyhověno žádosti st-le, důchodkového revidenta, o do-
datečné vyplacení cestovního a dietního paušálu za dobu od 1. prosince
1925 do 17. května 1926, které mu byly poukazem gen. fin. ředitelství
z 16. listopadu 1926 předepsány k náhradě proto, že po tuto dobu ne-
konal službu u důchodkového kontrolního úřadu v Levoči, nýbrž byl
nepřetržitě pověřen vedením hlavního skladu tabáku v Levoči, kterýžto
výkon se nesrovnává s podmínkou vyznačenou v § 7 vlád. nař. č. 157/
1920 Sb. ani se zásadou vyslovenou v 6 prvním a posl. odst. zákona
z 12. prosince 1919 č. 28/1920 Sb. Tento výměr byl nař. rozhodnutím
potvrzen.

Nss uvážil o stížnosti toto:

Na sporu jest otázka, zda st-li jako úředníku důchodkové kontroly
přísluší nárok na dietní a cestovní paušál ve smyslu § 6 zákona č. 28/
1920 Sb. a § 7 vlád. nař. č. 157/1920 Sb. i tehdy, byl-li pověřen po
určitou dobu vedením hlavního skladu tabáku v Levoči, kde kontrolní
cesty konati nemohl, jak míní stížnost, dovolávajíc se ustanovení § 6
odst. 1 a 3 cit. zákona a § 7 odst. 1, 5, 6 a 7 cit. vlád. nař., či nárok
na řečené paušály předpokládá, aby st-l jako úředník důchodkové kon-
troly konal skutečně služební cesty, jak míní žal. úřad, dovolávaje se
§ 6 zákona č. 28/1920 Sb. a § 7 odst. 1 a 7 vlád. nař. č. 157/1920 Sb.
Soud neuznal stížnost důvodnou.

Nss, obíraje se v nálezu Boh. A 11.060/34 významem a dosahem
dietního a cestovního paušálu ve smyslu § 6 zákona č. 28/1920 Sb.
a § 7 vlád. nař. č. 157/1920 Sb., dospěl k právnímu názoru, že dietní
a cestovní paušál stanovený v § 6 cit. zákona přísluší úředníkům dů-
chodkové kontroly za úřední cesty konané ve vlastním kontrolním ob-
vodu, a to proto, že dietní a cestovní paušál přiznává zákon úředníkům
důchodkové kontroly z důvodu, že předpokládá, že úředníci ti budou
nuceni jako orgánové důchodkové kontroly za tímto účelem častěji ve
svém kontrolním obvodu cestovati a že jim tím vzniknou výlohy (viz
důvodovou zprávu k vlád. návrhu zákona č. 28/1920 Sb., tisk. posl.
sněmovny N. S. č. 1870 z roku 1919). Než z výrazu »Dietní a cestovní
paušál« a z účelu toho normování dovodil nss v cit. nálezu, že paušál
ten se neposkytuje všem úředníkům důchodkové kontroly bez jakého-
koliv omezení a rozdílu, nýbrž jen tehdy, když úředníci ti jsou přiděleni
důchodkovému kontrolnímu úřadu a k jejich úředním povinnostem ná-
leží prováděti důchodkovou kontrolu v jejich kontrolním obvodu a tedy
hlavně kontrolu vnější mimo úřad. Že paušály ty příslušejí úředníkům
důchodkové kontroly jen tehdy, jsou-li přiděleni službou k těmto
účelům a jsou-li povinni za tím účelem cestovati, plyne z § 7 vlád. nař.
č. 157/1920 Sb., který praví, že při onemocnění a dovolené, trvají-li
tyto déle 14 dnů, nepřísluší žádný z obou paušálů, že při kratším pře-
rušení služby nepříslušejí paušály pouze tehdy, byla-li nutna substi-
tuce úředníkem, který byl povolán za tím účelem od jiného úřadu. To
platí v případech, omezuje-li se služební výkon úředníka důchodkové
kontroly na úkony kontroly ve vlastním kontrolním obvodu. Naproti
tomu určuje § 7 vlád. nař. č. 157/1920 Sb., že příslušníkům důchod-

kové kontroly, konajícím službu mimo jejich služební obvod, přísluší kromě všeobecně stanovených nákladů cestovních též nárok na normální diety, že však v těchto případech dlužno po tu kterou dobu vy-
padající dietní a cestovní paušál zastaviti, jakož i že v případě, že by úředník důchodkové kontroly zanedbal hrubě svoje cestovní povinnosti, finanční úřad II. stolice může mu oba paušály vybrané za dobu, po kterou se tak stalo, nehledíc k dalším následkům, předsati k náhradě.

Z uvedeného plyne, že nárok úředníků důchodkové kontroly na zmíněné dva paušály nezákládá sám o sobě pouhý fakt, že jsou úředníky důchodkové kontroly a že jsou přiděleni úřadu důchodkové kontroly systemisačně, nýbrž podmínkou pro přiznání řečených paušálů jest, aby úředník důchodkové kontroly byl přidělen k důchodkovému kontrolnímu úřadu s povinností, aby konal skutečně důchodkovou kontrolu a aby podnikal služební cesty zásadně ve svém kontrolním obvodu. Byli-li tedy úředník důchodkové kontroly pověřen služebními úkony jinými, jako st-l službou ve skladě tabáku, bez povinnosti konati kontrolní cesty, pak není po dobu takového přidělení splněna podmínka pro přiznání uvedených paušálů, a to bez ohledu na to, zda st-l na přidělení do skladu tabáku nesl vinu či nikoliv, ježto státní úředník pragmatikální je podle § 22 služ. pragm. č. 15/1914 ř. z. povinen uposlechnouti příkazu svého nadřízeného, v kterémžto případě mu však přísluší případné nároky na diety a cestovné podle předpisů o tom vydaných, tedy za předpokladů jimi určených. Zákon č. 28/1920 Sb. ani vlád. nař. č. 157/1920 Sb. však pro případy, jako je případ st-lův, nárok na dietní a cestovní paušál nepřiznávají. —

Čís. 12.777.

Živnostenské právo: * Osobami, které jsou ustanoveny pro vyšší výkony služební po rozumu posledního odstavce § 73 živn. řádu, nelze rozuměti pouze osoby, které jsou nadány disposičním právem vůči ostatním zaměstnancům nebo vůči zákazníkům.

(Nález z 16. února 1937 č. 690/35-3.)

V ě c: Richard T. v Praze proti rozh. zem. úřadu v Praze z 13. října 1934 o členství u pomocnické hromady při gremiu pražského obchodnictva v Praze.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Magistrát hlav. města Prahy výměrem z 13. srpna 1934 vyslovil, že st-l je členem hromady pomocnické, ježto jeho zaměstnání vzhledem k rozsahu živnosti provozované firmou, jakož i vzhledem k počtu osob u ní zaměstnaných nelze považovati za vyšší výkony služební po rozumu § 73 odst. 3 živn. řádu.

V odvolání podaném proti tomuto výměru st-l namítal, že podle § 73 odst. 3 živn. řádu je vyňat z povinnosti býti členem hromady pomocnické,